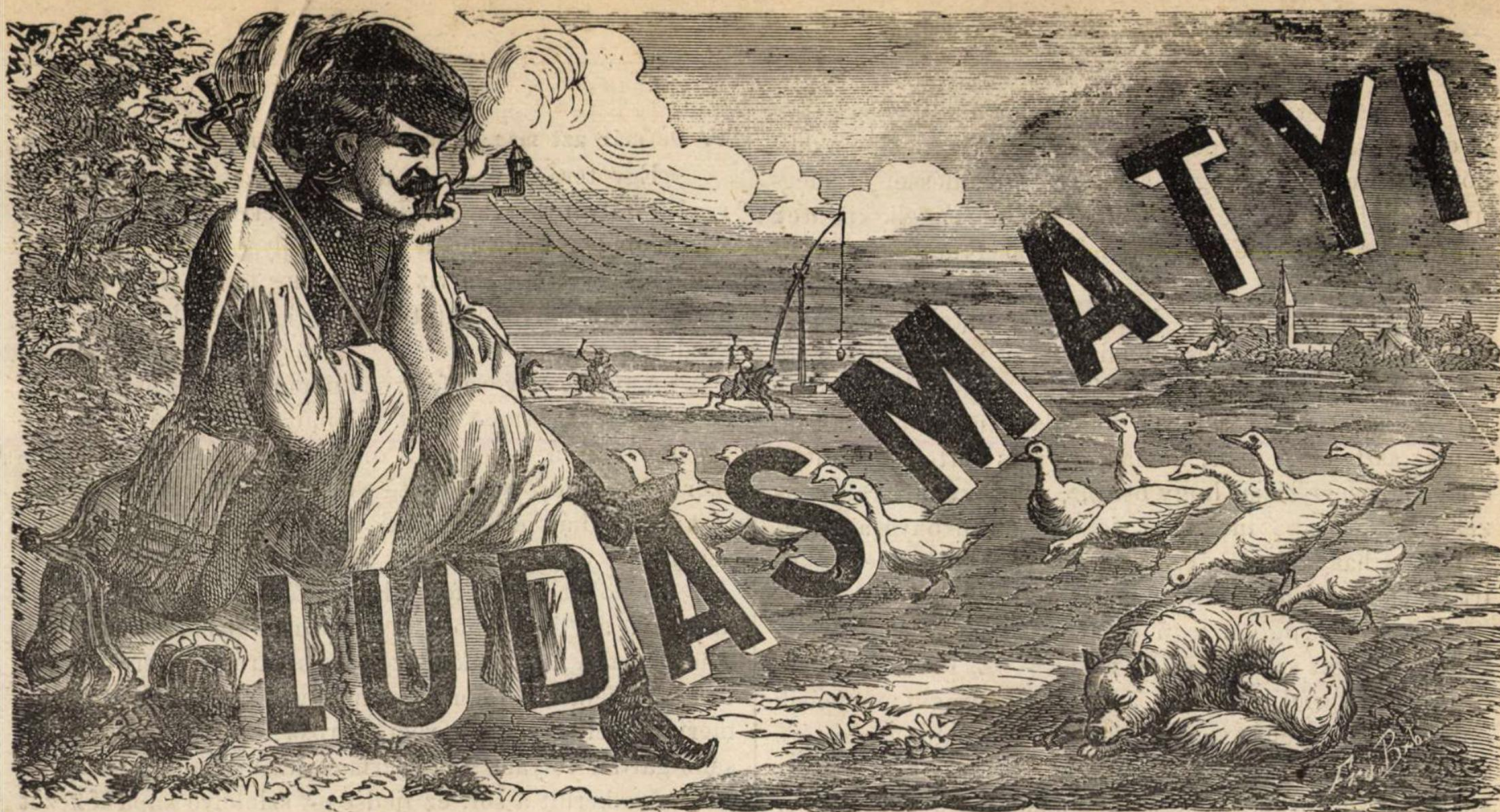

VI. ÉVFOLYAM. Megjelenik minden vasárnap. Ára 3 hóra I frt 50 kr.

Az előfizetési pénz a Kiadóhivatalba városháztér 6. sz. alá küldendő.

Pest, márczius 3. 1872. 10. szám.

GYÜJTŐKNEK öt előfizető után tiszteletpéldány jár. Egyes példány ára helyben 10 kr.

Szerkesztői iroda: Városháztér 6. sz. ide küldendő mindenféle kézirat, mely »LUDAS MATYINAK« van szánva.

Szilágyi Dezsőhöz.

Mily idétlen egy csodaszörny?
Pupos, rut és törpe!
Még csak méhében volt már a
Nyavalya gyötörte.

Fülét, farkát elereszti,
Sánta is a gyerek…
Mégis azt mondád reá: hogy
„Nincs hibája s remek."

Te fábrikáltad a szegényt, *)
Azért dédelgeted.
Innét az a határtalan —
Majom egy szeretet.

Baloldali: Én azt hiszem, hogy Szilágyi Virgilnek egy mákszemnyi politikai meggyőződése sincs.

Jobboldali: Roszul hiszed, ha politikai meggyőződése nem volna, nem is változtathatná annyit.

*) Értsd a választási törvényjavaslatot. Matyi.

Következtetések a diák életből, a Deák elvekre.

Cselekszi Kotnyeldesi Kotnyeles Kleofás.

IV. Reszket a pénztől, mint Z. Pista.

1861-ben Pesten három diák „kamarás" (értsd: laktárs) irgett-forgott, nyujtózkodott reggeli 7 órakor ágyában; de a felkelésre semmi kedvet nem mutatott, csak az udvaron hangzó léptek kopogása hatott reájok annyira, hogy mindhárom felült ágyában. Ez izgalmas állapot oka abban rejlett, hogy a „kamarások" mindegyikének elfogyott a pénze, ennélfogva a reggelit alvással akarták elfelejteni; de egyszersmind a „sárgafekete szerencsére", a pénzes-levélhordóra — a ki az időben sárgafekete zsinórzata mellett, honnan nevét is nyerte, egyedül volt kedves az ifjuság előtt — vártak.

A várva-várt végre megérkezett s elkiáltott csaszlaui kiejtéssel egy oly nevet, a mely névnek mássát még tán a khinai birodalomban sem lehetne feltalálni; de a kamarásoknak jó fülök volt s a hangzagyvalékból s kitekert nyaku névből is megérték, hogy ki az a szerencsés, a kinek a pénzes levél szól. Az illető rögtön kiugrott ágyából s aláirta a vevényt.

A levélhordó sokáig kotorászott táskájában s rakosgatta ki s be a többi leveleket, mig a keresett szerény 15 frtos levelet megtalálta s átadta.

A más két kamarás befelé fordulván ágyában, kegyetlenül szuszogott mérgében, hogy nekik mit sem hozott a szerencse. Elvégre azon meggyőződéssel és megnyugvással, hogy még is lesz ma legalább reggeli, kikeltek ágyukból s öltözéshez fogtak, mig a szerencsés a kapott levelet olvasgatta.

Az egyik kamarás, Z. Pista, az asztalon keresgélt valamit.... egyszer csak, mint a ki véletlenül kigyót érint, elkapja az asztalról kezét, de szemét merőn egy tárgyra szegezve, reszketve mondja: „nézzétek csak mi van az asztalon?" — A kamarások más ketteje oda megy s megdöbbenve látja, hogy ott biz, mintegy 6 darab pénzes levél fekszik, melyeket sietségében bizonyosan a levélhordó hagyott ott. Futólag összeadatván a levelekre irt számok, a pénz érték mint egy 500 frra rugott.

A szorultságban levő diákoknak, ennyi összeg láttára, kápráztott szemök s lett zavar. — Z. Pista elöször a csizmát huzta fel, aztán rá a magyar nadrágot; a másik halóingét levetvén nyakkendőt kötött s ingtelen testére vette fel a mellényt; a harmadik nem hiába nogy ő pénzt kapott, gyönyörködni látszott a más kettő zavarán. A szobában különben egy hang sem zavarta meg a csendet. Z. Pista folyvást reszketett. Végre a második kamarás töré meg a csendet: „ha 3 hónapig nem keresi senki a leveleket akkor értékükön megosztozunk" — mondá — „vagy tán elég lesz a várakozásra 3 hét is" — véleményezé. —

„Ne féljetek, nem kell 3 óráig sem várnunk, mindjárt itt lesz értök a levélhordó" — nyilatkozék a harmadik. S csak ugyan kikelt képpel rövid vártatva a szobába nyitott a fekete sárga. A két kamarást majd a hideg lelte ki, midőn a harmadik, a levélhordó ezen kétségbeesett kérdésére: „pinzes levelek nincs vannak itt? az asztal fiókot kihuzta s a leveleket átadta, a melyekkel az illető aztán, örömében még a megköszönést is elfeledve, ugy elfutott, hogy lóháton sem lehetett volna utolérni.

Az ezután történt szemre hányásokat, idő utánni tanácskozmányokat elhallgatván, elég az hozzá, hogy ez időtől fogva fogva, minden a kinálkozó szerencsét fel nem használóra nézve, az ismerősök közt példa beszéddé vált, hogy „reszket, mint Z. Pista a pénztől." — —

E való történetke személyeinek s az országgyülésen a legközelebb lefolyt magyarbank kérdésekor, a jobb oldali honatyák eljárásában sok hasonlóságot látok. — Az egyik reszketett a magyar banknak még hallattára is, a másik rövidebb vagy hosszab idő mulva véleményezé annak felállitását, végre a harmadik rész, mivel nekik ugy is van elég pénzök, egyszerüen feladá a bankügyet. Különbség csak annyi van a dologban, hogy a diákok csak más megkárositásával s becsületük veszélyeztetésével fordithatták volna hasznukra a kinálkozó alkalmat, mig a kis és nagy Deákok, hazánk megkárositásával s becsértékének alászálitásával adták fel az ügyet. Ja! de ha az osztrák-magyar mameluk had reszket a magyar banktól és pénztől!

V. De már azt magam sem hiszen! Hiba van a gépezetben.

Egy természet-tanár a galvanismus hatását magyarázá tanitványainak s vele kisérleteket tett. A többek közt mondá, hogy ha a gálván folyam egy vizzel tölt edénybe vezettetik, a viz is galvános lesz s vizbe mártott ujjunknak bizonyos lüktetést kell érezni A kisérlet megkezdetett.

A tanár, egy vasfejü, szókimondó diákot szólita fel, hogy mártsa a vizbe ujját s mondja meg, mit érez? — „Nem érzek én valaszolá a diák — semmit se". — Kétszer háromszor ismételteté vele a tanár az ujj bemártást; de a diák mindég csak azt vallotta, hogy nem érez semmit.

Másokat szólita fel tehát a tanár, azok hizelkedni akarván, azt állitákhogy kisebb-nagyobb mértékben érzik a lüktetést. A tanárnak tetszett ez s haragos szemeket vetett a vasfejű szókimondóra; pedig hát ennek volt igaza, mert a kisérleti eszköz régi és rosz levén, belőle legkisebb gálván folyam sem származott. Végre a legnagyobb hizelgőre került a sor, ez ijedséget szinlelve kapá ki kezét a vizből s a tanuló társak kaczaja közt mondá: „jaj tanár ur akorra rángást éreztem karomban, hogy azt hittem kimegy helyéből!"

„De már ezt magam sem hiszem. Hiba van a gépezetben" mondá sértett komolysággal a tanár.....

Hogy az öreg Deák Ferencz s a fő fő mamelukok, nem akarnak semmikép azoknak hinni, a kik teljességgel nem érzik a jelen alkotmány boldogitó erejét s a kik a jelen helyzettel általában elégedetlenek: ezt feltudom fogni és hogy hizeleg nekik, ha a jobb oldal serege magasztalja az uj állapotokat, mint az ő produktivumokat: ezt is értem, (pedig az elégedetleneknek lehet és van is igazuk, mert a kisérletek avult és rosz eszközökkel vitetvén véghez, áldás folyamot nem eredményezhetnek) de mikor némely jobboldaliak oly nagyokat hazudnak, miszerint „mindent megkaptunk a mit kivántunk!" és hogy „soha sem volt szabadabb s boldogabb országunk, mint most," hogy ekkor mondom észre nem veszi magát az öreg Deák s fel nem kiált: „de már ezt magam sem hiszem; hiba van a gépezetben!" ezen csudálkozom.

Az „Ellenőr" azt ujságolja a „Reform"-ról, hogy eladó. Ez már nem ujság, Ludas Matyi már a „Reform" születése alkalmával tudta, hogy eladó leend.

Körmendy Sándor a választási törvényjavaslat felett tartott beszédében felemlitvén, hogy mig a felsőházban 10—12 eladósodott mágnás visszavetheti a meghozott törvényeket, addig üdvös eredmény a háztól nem várható, — az elnök megrótta szónokot ezen szavaiért.

Hanem aztán Bánó ur elhamarkodott megrovását azonnal megbánta.

Kiki a maga hite szerént.

(Qui per exempla docet bis docet.)

József császár alatt, egy öreg katona
Csak két hétre kért és nyert is szabadságot,
Hogy megjelenhessen s elhunyt vén anyjának
Megtegye a végső szent szomoruságot.
Mig odajárt, vagyis mig elmult a két hét,
Parancsot kapott az ered parancsnoka,
Hogy név és kor után, hitvallás szerint is
Irattassék össze minden közkatona.
Nem telt bele két hét, megtért a bus vitéz,
S ment legelőször is jó kapitányához . . .
Alássan jelentve, hogy ime berukkolt,
A mint hogy illett is egy jó katonához.
„Nagyon jó hogy megjött," felelt a kapitány,
Legrégibb s szeretve becsült vitézéhez,
„Már csak a kend neve hiányzik a skadron
Összeirásának befejezéséhez . . ,
Mondja meg csak vitéz, micsoda hitet vall?"
S az öreg katona nagyra nyitta száját,
Ő eddig csak azt a hitet ismerte, hogy
Kész karddal és vérrel védeni hazáját.
Gondolkozott, mert hogy még hite is volna,
Soha sem hallotta, bánta is a manó,
De mégis egy régi dolog jött eszébe,
„Azt a hitet vallom, mit a skadron szabó!
Most tiz esztendeje nekem ez az ember
Átadjustirozott eksztrára egy dolmányt,
Ezért harmincz garas dukált volna néki
Mit — az eb ugatta — gyakran szememre hányt.
De van már legalább négy-öt esztendeje,
Hogy nem kérte tőlem rongy harmincz garasát,
Mert azt hiszi, soha meg nem adom néki,
S erre nézve én is osztom hitvallását."
Erre a kapitány elnevette magát,
Három ezüst huszast vett ki erszényéből,
„No jól van vén kujon! itt egy pengő forint,
Azt a harmincz garast fizesse ki ebből.
A mi felül marad még egy rénes forint.
Igyék bort rajta az én egészségemért."
„Alássan köszönöm vitéz kapitány ur!
De ne kivánja azt — kérem az Istenért,
Hogy rég elfelejtett harmincz garas miatt
Egyszerre két ember hitét változtassa,
Mert meghalt anyámra mondom hogy a szabó
Pénzét ugyan tőlem soha meg nem kapja.

* * *

Tessék latra vetni, nem-e ilyen hitben
Élnek ott Lajthántul lakozó sógorok?
Kik, bár soha őket egy szóval se bántjuk,
Mindig morognak mint mérges komondorok.
Ők azt hiszik, hogy mi nem tudnánk megélni,
Hogyha valamikép elválnának tőlünk,
Azt hiszik, legfelebb pár év s elenyésznénk
A földről. semmi se maradna belőlünk.
Hát mi is ezt hisszük, csakhogy megforditva.
Hisszük, hogyha tőlünk a sógor elválna,
Mint a falra csapott gyengére gyurt kovász,
Nem kellene két év s már is széjjel málna.
Ne adnánk csak neki hust, buzát egy évben,
No meg aztán árpát, miből a sert főzi.
Ugy járna mint az a gazdátlan csavargó
Éhes macska, mely a magas eget nézi.
De ne ezt. — Csak az a fránya országgyülés
Alapitaná meg a nemzeti bankot . . .
Ezért is kiállna kemény ötven pálczát,
Sőt a mi több, maga huzná ki a — pankot.

Joskó Zazravecz,
szénégető.

Az a nagyságos ur, a ki kalapos legény volt.

A gy . . . si parokhián lakik egy házas pár, a nő a tisztelendő urnak unokahuga, a férj pedig a tisztelendö ur borkereskedésének hajhásza. —

Egy szűrös atyafi nem régiben jóféle fehér borát eladni szándékozván, szür ujjába dugott egy butella kóstolót és beállitván a szent udvarba, megszólit egy szolgálót:

„Itthon van-e a nagyságos ur?

„Nincs, de mindjárt jön, mert csak kis misét mond."

„De én nem a nagyságos prépost urat keresem ám."

„Hát kit keres kend?

„Hát — hogy is hijják no? Azt a nagyságos urat, a ki kalapos legény volt?

Rendőri tanulmány.

Miért nem tudja Pest város vitéz főkapitánya felfedezni a játékbarlangokat????

Bőjtben.

Páter Tritytroty : Ugy-e reverendissimi! ez már aztán stockfisch?
Reverendissimi : Igazi remek egy példány, ennél nagyobb stockfischt még nem láttunk.

Pécsi visszhang Viola urnak.

Jelige: „Baranya vármegye vagyon utóljára,
Terméketlen föld ez Viola számára.“

Pécs ki volt rabolva mohácsi vész után,
Oh, be sok viz folyt le azóta a Dunán,
Azért Baranyának most is fő városa,
Melynek vagyon derék palpárti lakosa.
Ezért nem is tűr el idegen érzelmet,
Kimacskazenézi a kóbor üzelmet.
Hamis prófétáknak szállást tótosan ád,
Elkergeti őket, mikor nem akarnák.
Bizonysága ennek az a csodabogár,
Mely Viola névvel ismeretes immár.
Az egész országban gyülöletes neve,
A hol megjelenik, azt mondják: „ki vele!“
Pozsonyból elvitte a kaszinót Pestre,
Majd a fanatizmust Pécsen is megkezdte.
Rikoltott hangosan, mint egy réztrombita,
És mégis azt mondák: „e duda kicsoda?“
Ily megtiszteltetés nem esvén inyére,
Roszul számitottam, mond magában, Pécsre.
De ez egyet tudta: Baranya bor anyja,
Ezt kollégáinak csapja bőven adja.
De azt nem gyanitá, hogy van ott okos rend,
A mely ily izgatást soha meg nem türend,
Mely meglátogatja a lakóhelyeket,
És nem szenvedi a jött-ment korhelyeket;
Mert ha ezt nem teszi, elönti határát
A Duna és Dráva — ő adja meg árát!
Elvégezték azért közös akarattal,
Hogy nekik nincs dolguk e hóbortos pappal.
Mit Viola hallván, utra kelt azonnal,
Kisértetvén szépen macskazene-szóval,
Melynek a lármája Cziczrákihoz hata,
Kihez megtértekor röviden igy szóla:
Szerelmes barátom! Pécsen rosz az élet,
Megboszult, mondhatom, a kemény itélet.
A papokon kivül nincs ott ultramontán,
Lakosit roszaknál roszabbnak találván,
Nincs ott Péterfillér; mert ott mind eretnek,
Oda ne menj, kérlek, mert onnan kivetnek.

Csikvári.

Mégis ellopták.

T. Szelén farsanghárom napok alkalmával, — mit szokàs szerint a köznép nagyban ünnepel — isteni tisztelet tartatván, minek megszüntével a siheder leányok csapatonként rohantak a legények vig dala s a czigányok hegedüjétől zajossá vált korcsmába, várva ott a jó szerencsét mignem tánczba vitetnek. — A többek közt egy áhitatos szende szűz nagy kapcsos imakönyvével állitott be a mulatók sorai közé, kit is azonnal átnyalábolt amugy falusi udvariassággal egy legényke, hogy vele tánczba szálljon; az ártatlan meglepetve a nagy szerencsétől: imakönyvét a korcsma egyik ablakába tevé s azzal tánczra kerekedett. S mig a szende leányka tánczosa karjai közt lebegett, az alatt egy másik legényke, kit talán a vallásosság titkos szelleme akkor szállt meg először, kezébe vevé az imakönyvet s lapozgatás közben az öreg isten arczképét pillantá meg, mely szent arczkép alól 3 o. é. forínt kukucskált ki. A furfangos ifjoncz az isten képe alól aztán elemelé a három zöld hasu forintost. Táncz végeztével a leány sietve ugrott imakönyve után s jajveszékelve kiáltott fel, midőn az abban behelyezett három forintnak hült helyét találta. — Egy mellette álló kópé kérdezé:

„Mi bajod hugám?

A szende szűz szomoru képet vágva válaszola: jaj istenem! Ime az isten képe alatt volt 3 o. é. forintom és ellopták!

„Ugy kell! — jegyzé meg a kópé, — régi példabeszéd, hogy őrizd jószágodat, mert bár az isten üljön rajta. T. szelén mégis ellopják.

T. András szelei polgártárs pedig következő beszédet tartott egy installatio alkalmával:

„Adja isten, hogy erővel tisztességesen ránk ruházott eledelt felkölthessük, köszönöm ezen tisztességes rámtett tisztességet, adja isten a tisztelt gyülekezet, hogy az isten engem ennek a bizonyos emancipál társaimnak főtagja vagyok, éljen!“

Ugyanannak szellemdus válasza egy hozzá szólóhoz:

„Érdemes önötök! Felkérem ugyan valamint össze van az eszem szedve, hogy valaki beleszólt, összezavarta az eszem, bocsánatát kell keresnem tisztelt önöknek, én vagyok társa önöknek, ki nem maradok önöknek az társaságából, meg nem tagadom, én ember vagyok, ott állok a hol önök, ott ülök a hol önök, — itt aztán eltévedvén dikcziójában, mint Schwarcz Gyula eszméinek zürzavarában. András gazda ugy tőn miként mondá, szépecskén lecsücsült az érdemes önötök mellé.

Az én Imre barátom tempója.

Az én Imre barátom tréfás ember volt, mindenkinek nagyot köszönt, mindenkivel kezet szoritott az utczán, a kivel csak a legtávolabbi ismeretsége volt, s a kivel egyszer találkozott az életben; kivel pedig egy kissé bizalmasabb lábon állott, annak vállát is megveregette, s addig tartotta kabátja gombjánál fogva, hogy végre a kinek sürgös dolga volt, kénytelen volt a gombot Imre barátom kezeiben hagyni s igy szabadulni meg tőle.

Egy vidéki urnak, kinek utja épen összevágott az én Imre barátoméval, figyelmessé lett a sok „szervusz"-ok és mindenféle köszöntgetésekre, de különösen arra, hogy a kit Imre barátom megcsipett egy kis diskurszusra, időnként némi aggodalommal kaparászott zsebében

Végre elvált utjok, Imre barátom ment csálra, a vidéki pedig hajszra.

A vidékinek dolga lévén egyik városbeli polgárral, ugy ebédfelé ez mint igen szives házi gazda, és mint a ki neve napját tartotta e napon, ebédre magánál megmarasztotta. Kevés időmulva más vendégek is érkeztek, a többi közt az én Imre barátom is, kit már az utczáról ismert volt. A házi ur vendégeinek bemutatván uj vendégét, feltünt az előtt az a sajátságos mosoly, mely a jelenlévők ajkán észlelhető volt. Az ebéd alatt vidéki vendégünk bővebb ismeretséget kötött szomszédjával, s megkérdé tőle, hogy mit jelent az a sajátságos mosoly, valahányszor csak az ő szemei a mások szemeivel találkoznak?

Ez félre hiván vidéki ismeretlenünket, megsugá neki, hogy ez az Imre ur, itt mindnyájunknak jóbarátja, viális egy ficzkó és igen ügyes ember s ügyességét gyakran gyakorolja, ugy hogy a legéberebb embernek is mindég tud valamit a zsebébe sánzsirozni, miután rendesen nevetségre ad okot.

Az ily zsebbe sánzsirozott tárgyat, gyakran napok mulva találja meg az illető. Ezen szavakat alig hogy kimondá a kérdett, vidéki emberünk gyanakodva nyul a zsebébe, és ime ott találja a még csak ebéd után behozandott fekete kávé számára az asztalra készitett findzsát, aljastól, kanalastól, mire a vendégek jóizü kaczagásban törtek ki. Persze volt esze vidéki emberünknek, hogy a tréfáért nem haragudott meg. Megértve most már, miért mosolyogtak, és miért kaparásztak aggodalmasan zsebeikben mindazok, kikkel a mi Imre barátunk az utczán találkozott.

Mi hiányzik.

V. tanárnak szokása volt, ha tanitványai közül egyik másik illetlenül viselte magát, azon megjegyzést tenni: „látszik amice ! hogy hiányzik az első nevelés".

Egy alkalommal, midőn a tanórát mulasztókat akarta feljegyezni, kérde tanitványaitól, ki hiányzik még?

Az „első nevelés" volt az általános felkiáltás.

Pipacs.

Tóth Vilmos belügyminiszter ur, midőn idétlen szülöttjét, a választási törvényjavaslatot bemutatá a keresztapáknak és keresztkomáknak a képviselőházban, ékes tenor hangon csaknem a magas C-én vágá ki e szavakat: ki az a vakmerő, ki a 48-ki törvények alapeszméjet megtámodni merné?

Az a makverő édes miniszter ur önmaga! mormogá egy baszus hang a karzatról.

Erre Thóth Vilmos annyira elpudeálta magát, hogy szakála is oly veres lett mint a főtt rák.

Ludas Matyi eredeti okmánytára.

Szerelmes levele Kerekes Endrének Szerzetes Erzsébet kedveséhez.

Szeretett Erzsébetem!

Ezen, kertemben egybeszedegetett nefelejtset terjesztem kedves szemed elé, vedd el emberséges kész szeretettel, s ne feledd még gyermekségedben esmert kedvesedet. mert ez nem épen kérkedésnek, de szeretetnek jele. Nem lehet rejtegetnem, kedves emléked, nefelejts szemed, ékes termeted, édes nyelved, szende kebledet nem lehet feledněm, reménylem nemes kebled szentekszentjét, szerelmedet, méznél édesb kedvességgel érezteted velem, melyben kedvemet lelem s vélem ezt éreztetvén, vénségemnek terhét érzékenyen sem veszem.

Berekesztem ezen szélesre nem terjedt levelecskémet. Élj egészségben, békességben, és ne légy féltékeny kedvesedre

Kerekes Endrére.

Discurszus Iczig szomszéd és Mihály gazda között.

Mihály gazda: Ugyan Iczig szomszéd! gondolja e hogy idővel megváltozik a mi sorunk és lesz magyar bankónk?

Iczig szomszéd: Idüvel minden válthuzik thudja khend. Lássa khend a 68 és 69-iki ezüsthüs piculákhon khi van nyumdászulva: „magyar királi válthú pinz“, a 70 és 71-ikhen phedig ez áll: „válthú pinz“. Meglássa khend, lesz még magyarbankhu is, a melyre a thübbekh küzt rá lesz nyumdászulva, tholánthán a sorkára: „válthó czédula“. Háth nem elig ennyi?

Mihály gazda. Bizony szomszéd sovány vigasztalás ez. —

Iczig szomszéd. Mith suvány? thanuljon meg khend azth a nuthát, a melyikhet az urszággyülésen ugy fujnak Khergepoli mamelukhjoi:

Usztrákh íleth
A gyüngy íleth,
Khüll e annál szebb nutha?
Ha van usztrákh bankhnutha.

akkhur azthán nem lesz suvány.

Mihály gazda: Szomszéd megtudná e mondani, mi uton kapta Andrássy gróf Pest városától a polgári disz oklevelet?

Iczig szomszéd. Hát a sugárut on hallja khend.

Paczolai beszéde alatt.

Karzati diszkuszus.

A. Miért ellenzi Paczolay János a vasutakat?

B. Mert nem barátja a gyors haladásnak.

A. Miért ellensége a lovaglásnak?

B. Mert jobban kifizeti magát a püspökök melletti **szamaragolás**, ez a káptalani prokuraturába vezeti.

A. Láttad?

B. Mit?

A. Azt, hogy Dobsa beszéde alatt Schwarcz Gyula egészen Veisz lett.

A „Reform“ bőrére, — mivel a kormány nem igen kap rajta — egy consortium nevében, Ivánka Zsiga alkudozik. Ha a vásár sikerül, következő programmot fog kiadni — Zsiga.

A Reform publikumához.

Tisztelt **kompanisták** és **mutyisták**!

A politikai játék**bank** asztalán **schláger** után **schlágert** csinál a kormány. Öt éve már, hogy **mischoljuk** a **kártyát**, és hogy mily fényes eredménynyel a **bankra**? bizonyitja közös **osztalékunk**.

Az ellenzék **matadorjai** hiába kisérlik meg **bankunk sprengolását**. Olyan **brodsitzer** compánia előtt, minő az oppositio, nem is fogunk **megretirálni**. Leszámitva egy pár kolompost, kiknek van miből **kóstáltatni** és **visszavágni**, a többiek csak **drukkerek**, kik szeretnének egy kis **sápot** kapni **bankunkból**.

Tisztelt **mutyisták**! bankunk rebachja **zicher**, ha ha nem retirálunk meg az ellenzéki **ijesztéstől** s bizunk tovább is a bankadók **mischoló** ügyességében.

Nekem jó **spuriuszom** van tisztelt companisták, maholnap **schvarcz** lesz az egész ellenzéki bródzitzer compánia. Ne tartsunk hát semmi **mókázástól**. Bankunknak ugyis olyan nagy **disznó** szerencséje van, minőt még nem látott Mohácsi bácsi. Ki tehát a pénzzel a **platzra**, dógozzunk be az ellenzéki drukkereknek, hogy **fucscs** legyen az egész oppositio.

Viszontlátásra, a nasi-vasi, ferbli, makao és roulettebanknál a hétválasztófejedelemnél.

Lord Plumpudding után
közli Ludas Matyi.

Zsiga pósta.

Ma egyheti lapunk tévedésből számoztatott 8-dik számnak, mert az a 9-dik szám volt, és igy most ez a 10-dik szám. Ezt szükségesnek tartottuk megjegyezni, nehogy a 9. számért reklamálás történjék némelyek részéről.

Sz. Nándornak. No ha azt a „Mi vagyok?-féle politikai dalt kidrukkoltatnók, Kozma uram a királyi fiskus tenné meg reá a feleletet. Esküldene szépen a váczi dutyiba.

Paprágónak a „Mátyás Deák“-nak szánt eredeti levelek a Ludas Matyihoz tévedtek, minthogy azonban azt igéri ön, hogy „azután jő még a java“ tehát majd csak a javát tartja meg Matyi magának, ezt pedig elküldte a Mátyás Deáknak kinek különben is most nagy bőjtje van . . . viczczekben.

Felelős szerkesztő és kiadótulajdonos: **Mészáros Károly.** Pest, 1872. Nyomatott Neuer I.-nál.